

Những Chiếc Thẻ Bài Bị Bỏ Quên (4)

8. Cuộc Đòi Vắn Đẹp Sao...

Mùa Hè Đỏ Lửa 1972! Quốc Lộ Máu 13! Đại Lộ Kinh Hoàng!

...hằng ngày đang được các đài truyền thanh, truyền hình, báo chí loan tin nóng bỏng khắp cả Miền Nam Việt Nam! Những cái xác quân dân và địch, không biết đã chết bao nhiêu lần, mùi hôi thúi bốc cả vùng trời oan nghiệt! Quân cộng sản vì muốn thỏa mãn âm mưu thôn tính, đã không ngần ngại tấn công nã pháo hạng nặng vào những phố thị dân cư! Mà chiến khu 32 chiến thuật của VNCH do sư đoàn 5 Bộ Binh trấn giữ đã phải chịu mũi tấn công nặng nề nhất!

Khu 32 chiến thuật gồm có ba tỉnh Phước Long, Bình Long và Bình Dương, đây là những tiền đồn chiến lược án ngữ đường tiến quân xâm lược của csbv qua ngõ Campuchia và là vòng đai phòng thủ của Sài Gòn! Từ bên kia biên giới, Cộng Sản Bắc Việt đã xỏ mũi dựng đầu cái xác không hồn Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, lập ra cục R, hầu mong tạo thế thượng phong trong các hội nghị thương thuyết sau này! Đằng trước là kẻ thù xâm lược, đằng sau lưng của những người con cang trường của đất nước đã không quản ngại hy sinh xương máu, lại là một tập đoàn tham những hút máu anh em! Có thương không, một đoàn quân dù anh dũng thiện chiến, vai chỉ có một đôi, nhưng phải gánh vô số gánh trách nhiệm: nào là vệ quốc, an dân? Có thương không một đoàn chiến sĩ cô đơn đã bị đồng minh quay lưng bỏ rơi, ngay cả việc tiếp tế đạn dược phòng thủ cũng phải bị hạn chế, nhưng họ vẫn kiên cường hy sinh cả máu xương của mình để bảo tồn quê hương? Chiến binh anh dũng của vùng đất đỏ, chắc không ai quên tiền đồn Tống Lê Chân do anh em BDDQ Biên Phòng trấn giữ ở vùng Ngã Ba Biên Giới bị vây hãm vấp bỏ rơi tự lúc nào, nhưng anh em ấy vẫn vì tổ quốc và màu cờ sắc áo mà kiên cường chiến đấu cho tới ngày tàn của cuộc chiến. Một cuộc chiến mà lực lượng hai bên không cân xứng! Một chiến sĩ VNCH phải đánh năm, sáu tên CSBV, đó là chưa nói CSBV được Nga- Tàu tiếp tế đầy đủ súng ống đạn dược tối tân! Những vị tướng tài thanh liêm ái quốc của VNCH thì bị đày ra tiền đồn trấn thủ, còn mấy tên hại quốc báo dân thì lại ung dung ngồi yên đủ đờn hút máu dân lành!

Nhưng là một người lính, Họ... những đứa con yêu của tổ quốc, chỉ biết thi hành nhiệm vụ và chiến đấu giữ gìn quê hương! Dù họ phải dè sẻn từng viên đạn nhỏ... để tiết kiệm từng giọt máu của anh em! Để rồi họ vẫn tạo ra những chiến tích oai hùng dựng cờ lên Cổ Thành Quảng Trị, cùng với chiến thắng tiêu diệt gần cả sư đoàn tăng tối tân T54 trong ngày tái chiếm An Lộc!

Những câu hát: cờ bay, cờ bay trên thành phố thân yêu... đã nung nấu tinh thần đấu tranh của các anh hùng dũng sĩ Nhảy Dù, Thủy Quân Lục Chiến. Những bóng người lính trận thấp thoáng khắp mặt trận đã từng bước một dành lại mỗi tấc đất thân yêu! Lính- Dân đã ôm choàng nhau rửa nước mắt vui mừng!

Những vần thơ của cô giáo nhỏ nơi tiền đồn hẻo lánh biên thù, ca tụng những anh hùng Biệt Kích Dù, đã khiến mọi tấm lòng của Lính trận nao nức dâng cao lời thề: không tiếc máu xương bảo vệ quê hương! An Lộc địa sử ghi chiến tích, Biệt Cách Dù vị quốc vong thân!... Cô giáo ơi, có phải là một định mệnh oan nghiệt đau thương khi mà người tình còn đang oai hùng chống giặc, mà cô đã nằm trên vũng cát thương rồi!

Lịch sử ạt! Nếu đã thương giống nòi thì hãy loại qua bên những kẻ vô lương ăn cắp máu xương đồng đội! Dù họ là những tên mặc chung sắc phục, đứng chung chiến tuyến... nhưng đó là kẻ thù sau lưng! Dù họ là những kẻ ăn trên ngồi trước, nhưng họ là tên vô ân, vô loại! Xin đừng nhắc, để làm chùng tinh thần chiến đấu của anh em! Xin đừng khơi, trong lúc máu xương đồng đội đang đổ xuống để vun đắp tự do cho người dân Miền Nam nước Việt!

- Mà có còn uống được nữa không? Hay là muốn về căn cứ?

Thời bực dọc nhắc. Minh trừng mắt nhìn Thời không trả lời, nhưng gọi vói vào trong:

- Chị Hai, cho tụi này thêm kết 33 nữa đi chị!

- Dạ! Có ngay!

Vừa lúc đó Bé Ba cũng bước vô quán, thoát nhìn thấy đám Minh Thời, liền gật đầu chào:

- Mấy anh tới đây chắc lâu rồi hả? Em mới tan học về!

Nhìn Bé Ba trong chiếc áo dài trắng phau, ôm sát thân mình thon gọn, Minh chợt nghe lòng ngất ngây đắm say! Lần đầu tiên, anh thấy nàng xoắn tóc... mái tóc đen mướt như lời hẹn hò huyền thoại! Áo trắng học trò như đang ấp ủ mộng trinh nguyên! Giữa cái đám lính trận hôi hám phủ đầy bụi chiến chinh mà lại xuất hiện một bóng trắng ngây thơ thiên thần như vậy quả là hiếm có! Bỗng dưng Minh nghe lòng rưng rưng xúc động:

*Áo em trắng... làm chinh nhân ngại bước
Đôi vạt dài tha thướt quyện hồn ta
Khiến một lúc đã quên xin tác xạ
Thằng bạn chờ pháo yểm... cổ dài ra!*

*Tóc em xanh như lá rừng trước gió
Vẫy trên đời... lạc ngõ lúc về thăm
Lẽ ra... anh điều chỉnh... trái hai trâm
Sao bắn mãi, pháo tầm còn lạc hướng?*

Bên kia máy, gã đàn em thét lớn

- Thảm quyền ơi, hiệu quả bắn được không???
 - Thằng khí mồm... Mục tiêu đang di động
- Ở bên kia đạn cứ sẵn lên nòng!

*Ôi! Chẳng lẽ vì em, ta lúng túng
Hay chỉ vì khương tuyến đã mòn hao?
Đám Bo Bo (Bộ Binh) chờ mãi dưới chiến hào
Sốt ruột hỏi: "Đề lô, sao trớt quớt?"*
(lập thu 1972)

Chợt Bé Ba trở ra vội vàng giải thích với Minh và Thời:

- Em phải về thay áo, rồi mới trở lại thay cho chị Hai về nhà lo cơm nước! Các anh ngồi chơi, chút là em ra liền!

Thằng Thời trây trúa đùa:

- Ra sớm muộn gì thì anh không màng, vì anh chưa vô mà!

Cả bàn tiệc cười... nham nhở! Bé Ba không vừa, cũng đành đá trả lời:

- Bỏ đi Tám! Ai cho vô mà ham, hả Tám???... Lêu lêu ...

Cả bọn cười ầm, còn Thời chỉ còn biết ngồi trơ ra đó, giương đôi mắt éch ngờ nghếch trông thật thảm thương! Chỉ còn biết móc ra điều captan rồi châm lửa hút tiếp! Chưa hết,.. Khi Bé Ba trở ra, chạy tới chạy lui lảng xăng tiếp khách cũng khá bận rộn. Nhưng khi mọi việc vừa ổn, nàng trở lại sau quầy, lôi cuốn vở ra lúi cúi làm bài tập! Thời ngồi gằn lỏi qua lại, sát quầy tính tiền, hấn nhướng đôi mắt len lén liếc nhìn xem Bé Ba đang làm gì! Quan sát xong (nghề của đề lô mà), Thời quay qua Minh kể tai nói nhỏ:

- Em đang làm toán!

Quán vẫn ồn ào cười nói huyền thoại! Mọi người đang cố tận dụng từng giây phút an bình rồi rảnh! Hơn nửa giờ trôi qua, hình như Bé Ba đang mắc cạn, mặt nàng ửng đỏ, đôi môi hồng ngậm cắn bút chì, đôi mắt tư lự nhìn xa xăm!... cũng là lúc Thời bắt đầu... tác xạ quấy rối:

- Nè Bé Ba! Cho tụi anh thêm kết 33 nữa đi!

Chờ Bé Ba khệ nệ đặt kết bia xuống, trở về chỗ củ, vừa lật trang vở ra, Thời lại nói tiếp:

- À! Cho tụi anh đĩa đậu phộng rang nha!

- Dạ!

Lại chờ cô bé vừa ngồi xuống ghế, Thời đòi tiếp:

- Hết nước đá rồi em?

- Dạ!

Trông mặt nàng kiên nhẫn đến mà thương! Đã vậy, Thời vẫn chưa tha, chờ nàng vừa hí hoáy vô trang giấy, hấn lại hỏi tiếp:

- Bé Ba, em có xe đạp không vậy!
- Dạ không anh! Anh cần xe đạp để làm chi vậy?
- Ô! Anh muốn mượn đạp xe ra chợ mua cái cần gấp nước đá!

Đôi má nàng ửng hồng hơn, không hiểu vì giận hay mắc cỡ khi biết Thời đang cố tình trêu nàng:

- Thiếu úy cần gì thì cứ nói! Em bán quán đông khách, đương nhiên là có lúc phải thiếu xót... Chứ thiếu úy hành em như vậy hoài là không công bình!

Đôi môi mọng bặm lại, má nàng phụng phịu... chừng như nát lòng! Minh khều Thời nói nhỏ:

- Được rồi mà! Nàng đang hờn đó!

Thời không tha, hỏi lại Minh:

- Mà đau lòng hả? rồi xoa qua, nói với nàng... Cho anh thêm gói capstan nha!

- Hết chưa? Bé Ba sẵn giọng, lần này không dạ nữa!

- Hết, thẩm quyền!

Dù đang bực, nhưng khi nghe câu trả lời nhà binh của Thời như vậy, nàng cũng phì cười tiến về tủ thuốc lá! Minh lắc đầu, chịu thua thằng bạn giỡn dai không biết chiều người đẹp! Thảo nào mà từng tuổi này hấn vẫn chưa tìm được một con bò, cho dù là để thất tình, nhói tim! Chờ Bé Ba loay hoay lấy gói thuốc lá, Thời nhanh tay nhón lấy cuốn vở của nàng, rồi thả cho Minh. Liếc nhìn trang giấy trắng còn dở dang lời giải của bài toán, Minh nói nhỏ với Thời:

- Thôi thì mà giúp em giải bài toán đó đi, để chuộc tội!

Thời thoái thác:

- Tao dốt về vụ này! Mà chỉ cho nàng đi!... Cô ta trở lại rồi kìa!

- Cảm ơn em, nghe Bé Ba!

- Có gì đâu anh, nghề bán buôn thì phải chiều lòng khách thôi!

Rõ ràng Bé Ba đang dỗi hờn cay đắng! Chờ Bé Ba lúng túng tìm quanh cuốn vở, Thời cười xòa nói:

- Thằng Minh đang giữ cuốn vở của em đó!

Hình như quên ý tứ, Bé Ba chồm ngang Thời cố giành lấy quyển vở! Minh cũng liếc nhanh qua bìa vở, thấy tên nàng: Đặng Thị Thu Hiền....

- Anh... trả em cuốn vở... Em đang làm bài...

- Nè!.. coi chừng đề tui đẹp lép như con tép bây giờ!

- Ai bừ...

Chờ cho Bé Ba thu hồi vở lại, Minh khẩn thiết bảo Thời;

- Thôi đùa như vậy đủ rồi! Ra tay giải cứu cho người đẹp chút đi, Thời ơiiii....

Hình như biết mình sắp quá lỗ, lần này Thời thân mật nói với nàng:

- Bé Ba nè! Bộ bài toán đó em bí rồi hả? Có cần tui anh giúp không?

Hình như vớ được cứu tinh, nàng quên bằng cơn đũa ác đản của Thời vừa qua, ngây thơ thú tội:

- Dạ! Em bí chỗ này nè... Anh giúp em nha?

Rồi cô bé kéo ghế ngồi gần Thời hơn. Chiếm chệ như ông thầy thật sự, Thời bắt đầu lên giọng.. tra tấn:

- Em có học tới Phương trình bậc hai chưa!

- Dạ có!

- Đọc cho tui nghe công thức của A bình phương trừ B bình phương coi...

Cô bé ron rót trả bài!

- Vậy thì 144 là bình phương của cái gì?

Hình như đã thấy lối gỡ, Bé Ba giựt lấy cuốn vở reo oà trong cơn sung sướng:

- Em biết rồi! Em biết rồi! Cảm ơn anh! Anh Thời giỏi quá!

Được nước, Thời ngênh mặt:

- Không giỏi sao mà đi lính pháo binh được!

- Tại sao vậy anh? Cô Bé tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

- Này nghe, các cô trong trường làm lượng giác gì đó... tìm sin lấy đối chia huyền... chỉ có ba trăm sáu mươi độ thôi, còn lính pháo binh tui anh giải lượng giác tới sáu ngàn bốn trăm độ lận đó!

Con Bé ngờ nghếch tin ngay!

Chiều hôm ấy, trên đường lợi bộ trở về căn cứ, Thời hỏi Minh:

- Bé Ba dễ thương thiệt hả mậy? Con bé ngây thơ vô cùng!

- Muốn tao gài độ cho không?

- Bậy! Tao đã thề trước bàn thờ Ba tao là khi nào tao hơn ba mươi, kiếm đủ tiền nuôi Mẹ và Em, thì mới lấy vợ đó mà!

- Thì cứ còm mặng để đó thôi!

- Lại bậy nữa! Minh không thể nhẫn tâm thiêu rụi tuổi xuân người ta! Hơn nữa... mà có chắc cái mạng mình

còn có thể qua khỏi đêm nay không!

Nhưng Thời vẫn ngêu ngao hát theo nhịp bước làm tung cả đám bụi đỏ vùng Lai Khê:

- Cuộc đời vẫn đẹp sao! Tình yêu vẫn đẹp sao ...

9. Em,... Đồng Xoài Đát Đò

Sau những trận đánh kinh hồn từ mùa hè đỏ lửa, khu vực hoạt động của sư đoàn 5 đã bị chia thành từng hòn đảo nhỏ trần thủ cô đơn! An Lộc tạm thời lắng dịu, trở thành căn cứ của những anh hùng Biệt Kích Dù và Biệt Động Quân Biên Phòng, như một tiền đồn cheo leo làm chứng nhân của lịch sử. Bọn csbv căm lăm, nhưng cũng đành dấy dựa ngậm khối đau hờn vì chúng đã bị tổn hại không ít. Dọc theo quốc lộ 13 từ Lộc Ninh về hướng nam, trước khi tới căn cứ Lai Khê nơi đó là bộ tư lệnh của sư đoàn 5 Bộ Binh, là Chơn Thành, một quận nhỏ, xưa kia cũng khá sung túc, nhưng giờ đây le hoe chỉ độ vài trăm thường dân cư ngụ, còn lại là hơn tiểu đoàn lính trần đóng với một pháo đội hỗn hợp gồm 4 khẩu 105 và 2 khẩu 155 ly! tất cả mọi vận chuyển của các khu vực thuộc vùng 32 chiến thuật hầu như chỉ dựa vào cầu không vận tiếp tế mà thôi! Chỉ trừ con đường huyết mạch QL13 từ Bình Dương đến Lai Khê là còn tương đối thông lưu! Nhưng phải có an ninh lộ trình hằng ngày

Theo bước chân Trinh Sát 9, Minh cũng đã bôn ba khắp nơi! Hải và Thuận vừa nhận được văn thư đặc cách thăng lon! Ba bông mai thêu màu dã chiến chễm chệ trên cổ áo, Hải mãn nguyện về việc tưởng thưởng này! Thuận cũng vậy, hai đóa mai vênh vang nở rộ như thay cho lời thề tận trung báo quốc, anh hãnh diện kể cho anh em nghe lại ngày tháng anh dũng đánh vui với giặc ở Lộc Thạnh, Tống Lê Chân, ở Tàu Ô, Suối Cát, Bàu Bàng... lúc thắng, lúc thua, hay những lần đối địch hiểm nghèo ngàn cân treo cọng chỉ, để mọi người cùng thán phục, cùng chia vui cho ngày vinh thắng của anh. Nhọc nhằn là điều tất yếu của người lính trận! Nhưng những cái đau thương của dân lành mới là điều làm cho Minh cảm giác buốt nhói xót xa!

Như một Đồng Xoài, Bình Giả, năm nào, dù phải đối đầu với sự phản bội hèn nhát của bạn đồng minh (do tướng Westmoreland quyết định không cho đơn vị họ tham chiến giải nguy), anh em Biệt Kích Dù, Biệt Động Quân, Sư Đoàn 5 dù với vũ khí cũ kỹ nghèo nàn vẫn giữ Đồng Xoài đứng vững... người ta có thể sai lầm cho là lúc đó quân lực VNCH bất lực, nhưng họ đã ngu dốt không nhìn thấy rằng chưa tới trung đoàn quân nhân VNCH phải chống với hơn sư đoàn địch! Họ cũng đã mù lòa không thấy sự hy sinh cao cả của chiến binh VNCH đã bẻ gãy âm mưu chiếm đóng Đồng Xoài làm cực R, căn cứ địa cho đám gọi là mặt trận giải phóng...!

Và Đồng Xoài hôm nay một lần nữa lại chịu cơn tai biến tang thương.

Theo quốc lộ 13, qua khỏi thị trấn Thủ Dầu Một, tiếp tục xuôi giòng đông bắc có một ngã rẽ mang tên liên tỉnh lộ 14A. Qua khỏi Phú Giáo, con đường dù mới xây không lâu, nắng mưa xâm thực chưa được bao nhiêu, mà con đường lại lổm chổm vết đạn bom loang lổ, có nhiều nơi tàn cây hai bên đường mọc de ra chắn cả đường! Thương quá quê hương tôi, con đường không bao giờ thông suốt! Đã một lần chia đôi từ Bến Hải, biển dâu nào đã hóa kiếp tang thương! Có phải anh ghét tôi vì không chung chiến tuyến? Hay hận thù vì chủ thuyết ngoại bang? Tôi có thể bắt ngờ ngã xuống, lời giả từ người thân dù chưa được thốt ra... hay anh có thể banh xác vì một trái đạn pháo, để trọn câu sanh Bắc, tử Nam... nhưng sinh linh người miền Nam vẫn là đáng quý! Tại sao? Tại sao dân lành tôi lại phải chung chịu cảnh chiến chinh hoang tàn như vậy! Khi cuộc chiến kết thúc, anh không thể bảo là thành công, hoặc là tôi cũng chẳng thể tự hào là mình đã chiến thắng! Ai sẽ hàn gắn vết thương chiến tranh này? và ai sẽ có khả năng lấy lại thời hoa mộng chưa một lần thăng hoa đã vội vàng tàn phai trong bom đạn? Chúng ta phải chịu sự phán xét của lịch sử!

Làm sao ngăn được dòng nước mắt, khi buổi sáng vừa tinh sương, có một cụ già dẫn theo đứa con gái mặc chiếc áo bà ba trắng đã ngã màu ngà thê lương, cùng hai đứa em trai đến trước cổng đồn nài nỉ xin các anh Địa Phương Quân việc làm lật vạt để đổi lấy mấy bao cơm xấy. Người lính nào nùng lắc đầu giải thích:

- Bác à, tụi con cũng không đủ gạo ăn, đang chờ tiếp tế đó! Hôm nay nếu không nhận được không vận, thì tụi con cũng đành ăn khoai sắn như Bác mà thôi!

Minh nghe họ bàn tán, ngậm ngùi bước tới:

- Bác nè, ở đây chờ tôi chút nha!

Người lính trọn mắt nhìn Minh định chất vấn, nhưng thấy trên miệng túi của anh có huy hiệu hai khẩu pháo nằm chéo nhau, và bên vai trái là quân hiệu sư đoàn, chắc cũng đoán là ai rồi nên gật đầu dịu giọng:

- Vậy anh trở ra mau mau nhe, đừng để họ chờ lâu, rủi gặp cấp trên thì tôi khó giải thích!

Minh trở vào trong, gặp Hải và Thuận đang uống cà phê sáng, bèn ngồi xuống trình bày hoàn cảnh và gợi ý tìm cách giúp họ! May thay, Hải quay qua Thuận ra lệnh:

- Thuận, anh ra hỏi anh em ai có dư lương thực thì gom lại giúp họ đi, tôi sẽ gửi công điện về trung đoàn xin thêm tiếp tế!

Thế là, sau đó dân trong quận, những người đang cần gạo liền ùn ùn kéo tới sắp hàng chờ phân phối! Tình hình xảy ra bất ngờ, Hải cuống cuống bảo mọi người ra giải tán đám dân kia, hẹn với họ hãy trở ra chợ quận mà chờ phân phối! Vì tập hợp trước đồn không tiện, sợ bọn địch pháo kích. Nghe dân đói, dân cần, anh em Trinh Sát 9 cũng nhiệt tình bấm bụng, chia xẻ gói cơm của mình!

Đang đứng phân phối, chợt Minh bị một cô nắm khẽ vạt áo hỏi nhỏ:

- Anh muốn đi... không, em chỉ cần vài gói gạo xấy và lon đồ hộp thôi!

Minh nhìn cô bé, chỉ chừng mười sáu mười bảy thôi, gương mặt có lem luốc nhưng nét ngây thơ xinh xắn vẫn không bị vùi dập theo chiến cuộc đau thương này.

- Em cần bao nhiêu gạo, cho bao nhiêu miếng ăn?

- Dạ! Nhà em có năm người!

Minh xoay qua bảo đệ tử đưa cho cô bé mấy gói gạo xấy và vài lon đồ hộp! Cô Bé rưng rưng, tay càng rung rung ôm mấy gói cứu trợ rồi bảo:

- Anh muốn em theo anh đi đâu?

- Đi đâu là đi đâu?

- Thì... thì cho em trả nợ mấy gói gạo xấy này nè!

Minh ngồi thụp xuống ôm em mà nghe lòng nức nở:

- Em đem về đi! Đây là đồ cứu nạn chứ không phải là đồ đổi chác đâu! Tội anh cảm ơn em và toàn thể mọi người dân đang có mặt ở đây! Vì có các em mà tội anh an lòng đánh giặc! ... Rồi Minh nghẹn ngào nín bật!

- Vậy thì em cảm ơn anh Minh nhiều nha! Nhà em bên kia chợ, khi nào rảnh, mời anh ghé chơi! hỏi nhà Chú Tư Thà là ai cũng biết!

Rồi cô bé ôm gói quà chạy ù đi! Hôm ấy là ngày 21 tháng 12... Cũng may, trung đoàn nghe báo cáo của Hải dân tình lầm than, nên hứa hôm sau sẽ có chuyến tiếp tế một tấn thực phẩm khô để Đại Đội Trinh Sát phân phối cho dân!

ĐỒNG XOÀI! một vùng quê hương lỗ chỗ dấu vết bao lần đạn bom vùi dập! Minh không thể tưởng tượng nổi trong cái khốn cùng của đời loạn lạc nhiều như thế này, tại sao lại còn có rất nhiều nơi, rất nhiều người dân đáng thương như thế này, họ vẫn quyết tâm bám lấy cái mảnh đất nhầy nhụa tang thương mà giữ lấy! Dù họ không có súng đạn, nhưng tấm lòng kiên cường kia chính là vũ khí huyền diệu! Dù chỉ là da thịt trần trụi nhưng họ như đinh hiên ngang đứng thẳng, thách đố cùng kẻ vô tâm! Họ chính là những người đã thừa hưởng hùng khí bất khuất và lòng dũng cảm của Cha Ông. Những người lính chúng tôi đã thấy rõ họ anh hùng hơn cả mình! Ngân vang trong lòng một lời thề: Khi dân tôi vẫn còn bám lấy mảnh đất của họ! Thì những người lính này cũng sẽ quyết tâm bảo vệ dân mình!

ĐỒNG XOÀI! Trước khi Hải cho lính đi làm công tác dân vận này anh đã tập hợp đại đội tuyên bố: Ngăn cấm mọi người không được xách nhiễu, hoặc làm tổn hại tới dân, ai vi phạm sẽ bị ra tòa án mặt trận. Lâu lắm, lâu lắm rồi... dù không ai nói ra, nhưng mọi người lính nhỏ phong trần miền núi rừng đất đỏ chắc ai cũng thêm có một buổi quây quần ấm cúng bên những người thân!... để được chia sẻ niềm nhớ thương thân ái, cũng như thông cảm ủi an nhau qua những đau thương mất mát, tang tóc của chiến tranh. Mùa Noel năm nay dù là đơn bạc, mà thấm đượm tình quân dân thân ái! Đêm mừng Chúa Giáng Sinh ở đây, dù không có tiếng chuông ngân vang thánh thót, dù không có đèn hoa sặc sỡ muôn màu, dù chẳng có bữa ăn reveillon... nhưng bên ngọn đèn dầu le lói, cạnh ấm trà xanh thơm lừng, từng nhà dân đều có vài ba chàng trinh sát 9, với súng đạn sẵn sàng chiến đấu đang chụm đầu với nhau cùng dâng lời cầu nguyện:

*Vinh Danh Thiên Chúa Trên Trời,
Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm!*

10. Hy Vọng Mới... Tin Không???

Mùa Giáng Sinh chưa qua hẳn, đơn vị của Minh nhận lệnh khẩn hành quân trực thăng vận. Đại đội tập họp và chia toán chờ ở bãi bốc.

Đêm Đòng Xoài sương mù giăng giăng. Gió đông lạnh lạnh thổi hắt vào mặt nghe buồn buốt se buồn. Minh kéo zipper của áo field-jacket cao tận cổ, đưa tay vào túi kiểm soát lại đồ nghề ra trận. Bản đồ hành quân, có! Địa bàn, có! Đèn pin, có! Đoạn quay qua Điền bảo anh ta liên lạc với đơn vị pháo của Tiểu khu Phước Long và chi khu Phước Bình (Bù Đăng) để xác định tần số hệ thống liên lạc pháo binh không bị trở ngại khi cần pháo yểm của họ! Hải đang họp các trung đội trưởng ban lệnh hành quân, không quên nhắc nhở mọi người dù trong tình huống ra sao, anh em luôn đặt mình trong tư thế sẵn sàng tác chiến! Anh không quên báo cáo sơ lược tình hình của nơi đổ quân là khu hỏa tập của cộng sản, có nghĩa là bọn chúng sẵn sàng nã pháo bất cứ lúc nào mà chúng muốn. Cho nên trực thăng sẽ không đáp, và phải nghe hiệu lệnh của phi hành đoàn lúc nháy khỏi phi cơ!

Năm giờ mười lăm sáng, toán trực thăng sáu chiếc đầu tiên bốc quân! Thuận, đại đội phó đi trước với hai trung đội! Chờ đoàn trực thăng UH1A đi khuất, Hải đến bên Minh nói:

- Tụi mình chắc phải chờ ít nhất là hai mươi phút sau... Rít một hơi thuốc thật dài trước khi xuống, Hải tiếp: Tôi linh tính là chuyện này có chuyện không lành đó! Anh thấy sao?
- Tôi chẳng có cảm giác gì cả, ngoại trừ việc sẵn sàng ứng chiến!
- Tôi nói thiệt đó mà! Từ đầu hôm tới giờ mắt trái của tôi cứ giật liên hồi... Hải cười khi khi như muốn bào chữa cho việc linh tính dị đoan của anh, rồi tiếp: Tôi để ý nhiều lần rồi, nếu mắt trái giật ít thì không sao cả, còn khi nó giật liên hồi thì chuyện xảy ra không lớn thì nhỏ.

Minh cười khẽ, trấn an:

- Tôi nghĩ là chuyện nhỏ thôi!

Như chợt nhớ điều gì chưa kịp nói, Hải nhỏ giọng hỏi:

- Anh có biết kế hoạch hành quân của tụi mình ra sao không vậy?
- Dạ, không?

Hải châm thêm điếu thuốc rồi tiếp:

- Chuyện đổ bộ đầu tiên do Thuận hướng dẫn nhảy xuống Phước Bình chỉ là đòn hư mà thôi! Nếu tụi nó có thói quen pháo kích bãi đáp, thì toán mình sẽ nhảy lên đầu chúng nó... Tình báo chi khu cho hay là địa điểm depart các đợt pháo kích thường phát xuất từ các vị trí chung quanh Phước Bình, tứ áp Phước Quả, đó là vùng xôi đậu đó!

Vùng xôi đậu có nghĩa là khu vực dân cư, do vì VNCH thiếu lực lượng nhân sự chiếm đóng trấn giữ, nên ban ngày thì thuộc sự kiểm soát của quốc gia, còn đêm về thì bọn VC len lỏi trở lại xách động dân chúng, thu tóm lúa gạo, nông phẩm của dân địa phương! Nếu dân không chịu hợp tác thì chúng sẽ tiêu diệt không nương tay! Người dân vì không nở từ bỏ ruộng vườn đất đai, nên đành lòng bầm bụng chịu sự khủng bố cho qua ngày nhiều nhượng, và làm bia đỡ đạn cho chúng! Và cũng có những hạng người ăn cơm quốc gia, thờ ma cộng sản! Ban ngày họ lẫn lộn trong đoàn lương dân, sinh hoạt dưới sự bảo vệ an ninh của anh em VNCH, nhưng đêm về thì cầm AK, B40 đánh phá lại người đùm bọc cho họ lúc sáng!

Vì là chiến tranh không quy ước, cũng vì do đồng minh đã thay đổi chiến lược của cục diện trong vùng Đông Nam Á... cuộc chiến đấu tự vệ của toàn dân miền Nam Việt Nam đã gần như vô vọng! Có những bài báo phê bình, chỉ trích cho là chính quyền miền Nam Việt Nam vì quá tham nhũng, bè phái nên họ đành phải bỏ rơi! Thật là đáng phẫn nộ cho những ai ngây thơ tin tưởng vào sự nguy hiểm này. Thử hỏi, trước giai đoạn của thời đệ nhị Cộng Hòa chưa có ai tham nhũng bè phái, mà tại sao Pháp và Mỹ đã nới lỏng tay cho bọn CSBV âm mưu cướp đoạt công lao kháng chiến của các tầng lớp dân chúng yêu nước, nhắm mắt để cho chúng cướp chính quyền để sau đó nhuộm đỏ miền Bắc Việt Nam? Và ai đó đã đồng lõa trong âm mưu dựng lên lá bài hiệp định Geneve để cho bọn cộng sản Bắc Việt chính thức dâng nửa đất nước cho chế độ cộng sản vô lương? Để cho đến khi biết được đất nước sẽ bị cắt đôi, thì cả mấy triệu dân Bắc bắt khuất lũ lượt kéo nhau vào Nam tỵ nạn! Họ đã làm ngơ không thấy công sức xây dựng của Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Họ đã thông đồng với kẻ thù truyền kiếp của nhân dân Việt Nam là bọn giặc Bắc phương Trung cộng để đánh đổi cho chiến lược toàn cầu, mặc kệ số phận nhỏ nhoi của một nước nhược tiểu. Chỉ việc họ cho Jane Fonda qua Việt Nam khuấy rối tinh thần viễn chinh quân nhân Mỹ đang tham chiến ở miền Nam này, cùng với tác động thêm cho phong trào chống chiến tranh Việt Nam chẳng qua là nằm trong việc giải độc cho cả thế giới hiểu rõ nếu họ bỏ rơi miền Nam Việt Nam là vì dân họ bất bình, và vì chính quyền miền Nam tham ô, bất lực... chứ không phải do họ có âm mưu bỏ rơi bạn bè! Cùng lúc đó, phía bên Bắc Việt lại được cả bọn đồng minh là Liên Xô,

Trung Cộng, Ba Lan, Tiệp Khắc yểm trợ tới tấp các loại vũ khí tối tân đánh phá miền nam Việt Nam! Vì là chiến tranh nội bộ, đánh du kích nên họ không tiện vũ trang Hải quân, Không quân (sợ lòi mặt chuột), bằng không thì quân dân miền Nam Việt Nam nếu không có tinh thần hào hùng bất khuất, ý chí kiên cường mà với vũ khí thô sơ từ thời đầu thế chiến thứ hai cùng với viện trợ nhỏ giọt làm sao chống chọi với kẻ thù gần hai mươi năm nay???

Minh đưa mắt nhìn lại Đồng Xoài. Anh không biết đất nước của anh còn có bao nhiêu nữa, những vùng quê hương đèo heo hút gió, vẫn kiên cường phơi mình trong sương gió điêu tàn, vẫn hiên ngang chịu đựng tang thương thử thách với đất trời! Anh còn mang máng nhớ lại lời đối thoại với một cư dân ở đây khi bàn về tin sắp có đình chiến:

- Bác nghĩ sao, nếu đất nước được ngừng chiến?
- Cậu tin chuyện này có thực à?
- Dạ! Cháu nghe cấp trên trong đơn vị thông báo và hội thảo vậy thôi! Bác thật không tin sao?
- Cậu biết tôi là dân Bắc kỳ di cư đây mà! Thế cậu có biết tại sao tôi phải bỏ xứ ra đi không?

Minh yên lặng không trả lời. Ông Bá nhấp vội ngụm trà xanh, rồi tiếp:

- Chúng tôi biết rất rõ thế nào là cộng sản. Trong thời gian tiêu thổ kháng chiến, họ làm sao cướp chính quyền, chúng tôi đã rõ! Chúng hô hào đánh Tây, đuổi Nhật, nhưng sau lưng chúng lại là bọn xâm lược Trung Quốc! Cậu có thấy Hồ Chí Minh làm tất cả mọi việc là do quan thầy Trung Cộng xỏ mũi, giật giây hay không? Bằng chứng rõ nhất là việc đấu tố vừa qua đó! ối giờ... tin cộng sản thì rõ ràng là đại hơn cả ngậy thơ nữa đấy!

Ngừng một chút, lấy hơi ông lại tiếp, hình như là để trút hết mọi ách ức trong lòng:

- Tụi Cộng sản này tinh ranh và ác vô cùng! Chúng nó là ác quỷ! Ai không theo chúng hay chống lại chúng là sẽ bị thủ tiêu tàn hại chẳng nương tay! Cậu còn nhớ thời gian cụ Diệm chưa lập ra Ấp Chiến Lược hay không! Mỗi đêm chúng lên vào bắt dân không theo chúng ra cắt đầu mổ bụng không kể già trẻ đàn bà phụ nữ mang thai! Chúng không phải là người!... Hôm nay chúng chịu ngồi hội nghị là vì chúng đang mưu đồ chuyện bất chính, giống như xưa kia chúng chịu ngồi chung ký kết hiệp định "giơ neo" là vì âm mưu cướp nước mà thôi! Hồi năm tư, dân miền Bắc còn có cơ hội chạy vào Nam, lần này nếu bị mắc lừa lần nữa thì chỉ có việc nhảy xuống biển Đông mà thôi!

Đình chiến rồi! Hòa bình sắp đến rồi!... Không biết đây là một niềm hy vọng đang le lói ở chân trời xa hay là một điềm tiên tri bất lành của ông Bá! Minh chỉ thấy nỗi ngậm ngùi cay xót dâng lên tận đáy lòng! áy hôm nay trong đơn vị mỗi khi có tụ tập lại dù là nhóm dăm ba người hay hơn mười người thì đề tài Đình chiến - Hòa bình vẫn là đề tài nóng bỏng!

Từ ngày đất nước ngăn chia, con sông Gianh phân đôi bờ Nam- Bắc, chiến cuộc đã triển miên xé nát mảnh đất thân yêu thành từng mảng vụn xót xa, đau buốt. Cầu Hiền Lương lẽ ra một nhịp để nối hai bờ, nhưng nay lại là chứng tích cho anh em nhìn nhau như kẻ thù xa lạ! Có những đứa trẻ vừa mới sinh ra hãy còn đỏ hồng đã được khăn gói gánh gồng rời bỏ nơi chôn nhau cắt rún theo Mẹ Cha anh em xuôi Nam đi tìm vùng đất hứa. Cũng như có không ít, trẻ thơ khác, vừa mới chập chững bước vào cổng trường đã tập tễnh học chữ cầm thù oái oăm. Để rồi khi chúng lớn lên lại nhìn nhau bằng ánh mắt căm thù nghi ngại. Bom đạn hằng ngày cày nát quê hương, lời kêu ca oán than vang vọng ngút trời! Thuở tay không tầm vong đánh đuổi thực dân đã đành, đó là vì quê hương vì dân tộc, nay sao lại dùng súng đạn ngoại bang để giết hại anh em mình. Vậy mà gần suốt hai mươi năm, cuộc chiến tương tàn vẫn còn đang tiếp diễn triển miên. Chung quanh đề tài ngưng chiến hôm nay, mỗi người bàn tán suy ngẫm theo ý kiến riêng của họ!

Bỗng nghe bên máy truyền tin của bộ binh báo cáo toán trực thăng vận của Thuận vừa đổ bộ ở Phước Bình, Bù Đăng, đang bị pháo kích! Hải lập tức ban lệnh cho các trung đội trưởng, tiểu đội trưởng, toán trưởng phải sẵn sàng tác chiến ngay khi chân vừa chạm đất! Nhất là phải hết sức cẩn trọng lúc khai hỏa. Tránh tới đa việc gây thiệt hại, thương vong cho anh em. Anh cũng nhắc mọi người phải hoàn toàn tuân theo thủ lệnh của các trưởng toán trong trường hợp tác chiến trong thành phố. Anh không quên bảo Minh chuẩn bị pháo yểm càng nhanh càng tốt! Khi tiếng trực thăng bắt đầu nổ xoành xoạch ở chân trời, Hải ra lệnh cho các toán balô sẵn sàng đứng chờ hai bên bãi đáp.

Trên đường bay, Hải nhận lệnh trung đoàn thay đổi bãi đáp, đồng thời pilot cũng cho hay vì tránh thiệt hại do vc pháo kích, nên trực thăng sẽ không đáp xuống đất. Mặc dù mọi người hiểu rõ chiến thuật trực thăng vận

như thế nào rồi, nhưng Hải cũng truyền lệnh nhắc nhở thuộc cấp lần nữa. Bọn vc hình như bất ngờ thức giấc, nên đã vội vàng nổ mấy loạt pháo tiễn đưa! Trong ánh bình minh của một ngày mới, sương mai mờ mờ giăng mắc trên đầu những cành cây ngọn cỏ, mọi người vẫn thấy các đóm lửa pháo nổ tung vu vơ hồi hải.

Không biết bao giờ sẽ được tái ngộ, nhưng trong lòng Minh thầm cầu mong cho gia đình chú Tư Thà, chú Bá và tất cả mọi người dân yêu thương vùng Đồng Xoài đất đỏ này sớm đạt được niềm ước mơ đất nước thanh bình yên vui sắp đến.

Trên sàn trực thăng, trong tiếng động cơ nổ ầm ầm, Hải nhìn Minh ra dấu ghi vào bản đồ mục tiêu đổ quân, anh đọc to tọa độ. Dò trong bản đồ hành quân tỷ lệ 1/20,000, Minh nhận ra mục tiêu có nhiều chấm đen chiếm khoảng hơn cây số vuông, có tên là... Ấp Phước Quả!

Có lẽ vì yếu tố bất ngờ khi đổ quân, bọn vc không kịp được chuẩn bị kỹ lưỡng, nên đã pháo mấy loạt cối 61ly chào mừng toán trinh sát 9 một cách vội vã không trúng đâu vào đâu! Hải ra lệnh trong máy bảo tất cả mọi người không được khai hỏa, tự tìm nơi ẩn núp chờ khi trực thăng bạn bay đi hết rồi sẽ có lệnh mới!

Ba thầy trò Minh may mắn chiếm được một gốc cây đại thụ bên con đường đất đỏ. Căn cứ vào hướng bay của trực thăng và tọa độ đổ quân lúc Hải cho Minh, anh móc địa bàn đo hướng chạy của con đường trước mặt, chấm vội điểm đứng. Bỗng nhiên Minh nghe Điền nhắc nhắc nhở:

- Ông thầy, 85 gọi ông kia! (85 là danh xưng của Hải)
- Ở đâu!
- Bên trái, ngang mặt mình đó!

Minh nhìn qua hướng Điền chỉ, thì thấy Hải đang ra dấu bảo anh tới đó! Ba thầy trò nhà pháo nhìn trước nhìn sau, rồi cùng nhau lom khom băng qua đường tiến về phía Hải! Hình như đây là lô cốt cũ, nên mấy bao cát vẫn còn nằm ngổn ngang vừa đủ cho ban chỉ huy trừ của đại đội nhóm họp!

- Anh có điểm đứng của mình chưa?
- Phải đây không, đại bàng? Hải liếc nhanh qua điểm đứng của Minh vừa chấm, anh yên tâm gật đầu bảo:
- Đúng rồi! Hải tiếp: Lần này mình hành quân giải tỏa cho trung đội nghĩa quân đang bị bọn vc cầm chân ở Ấp Phước Quả này đã hơn nửa tháng nay rồi! Trong số quân nhân này còn có nhiều bà con dân sự lắm, cho nên khi bắn pháo yểm trợ, anh cẩn thận nha. Quan trọng là anh cố dập mấy ổ cối của tụi nó thôi, phần còn lại là tụi tụi tụi lo!

- Dạ!
- À quên! Hôm nay chúng mình chỉ hành quân giải tỏa, tránh gây thiệt hại tài sản và nhân mạng của dân, Thuận đang tiến về mình để tăng cường, sau đó thẳng 3/9 cũng sẽ được điều lên Phước Long để tăng phái! (3/9 là Tiểu đoàn 3/Trung đoàn 9 do Thiếu tá Thất làm tiểu đoàn trưởng- nghe nói anh Thất, lúc bọn Minh còn đang ở kbc 4100 đã là đại đội trưởng đại đội 31 khóa sinh, Mùa hè đỏ lửa, anh tình nguyện trở ra đơn vị tác chiến... trong thời gian qua, đơn vị anh đã đánh nhiều trận dọc quốc lộ 13 rất thông minh và ngoạn mục! Phải nói 3/9 là đơn vị ít tổn thất nhất của trung đoàn 9, là con cưng của trung đoàn, chỉ sau Trinh sát 9 mà thôi!).

Những tiếng depart của cối 61 và 82 nghe rất rõ và rất gần, Minh đếm thầm trung bụng đã hơn mười phát rồi, mà vẫn chưa dứt! Lần nữa, lồng trong tiếng pháo địch, Hải lớn tiếng nhắc nhở:

- Tiếng depart rất gần, hình như tụi nó lẫn lộn trong khu vực dân cuồi xóm... Nhớ là tránh thiệt hại cho dân chúng! Đừng lo cho tụi tụi! Tác chiến trong thành phố không cần pháo nhiều đâu, chỉ tác xạ theo yêu cầu của chúng tụi tụi! Tôi đi điều động mấy đũa con, mình liên lạc bằng máy sau nghe!
- Nói xong Hải và đám chỉ huy của anh lên đường theo thủ lệnh của Hải!

Còn lại chỉ còn ba thầy trò Minh nhìn nhau ngỡ ngàng! Minh bực bội nghĩ thầm trong bụng: "Mẹ kiếp, đánh giặc gì mà kỳ vậy. Bộ binh đánh theo bộ binh, còn pháo binh thì đứng đây ngỡ ngàng... chờ lệnh ai đây?" Từ ngỡ ngàng, đến lúng túng, rồi nỗi lo sợ vu vơ lại hiện ra trước mặt. Mẹ... lại tiếng rủa thầm trong bụng.. ba thầy trò đứng ló ngó nơi này, rủa tụi vc tới từ sau lưng, thì nó hốt ổ mình là cái chắc rồi! Không còn chần chừ được nữa, Minh móc trái lựu đạn m26 cầm trong tay thủ thế, đoạn xoay qua hai đệ tử đồng dạc ra lệnh:

- Theo tau! Đừng đây là chờ chết.

Ba thầy trò nhắm hướng toán Hải đã đi qua mà âm thầm đếm bước theo sau! Mấy loạt súng cối của địch làm vang cả núi rừng đất đỏ! Bây giờ anh mới có dịp nhìn chung quanh mình, ngoài những căn nhà cháy dở, mấy

cây cột trụ than đứng chơ vơ chĩa lên trời như lời than oán của dân đen trong cơn tàn phá điêu tàn vừa qua!... Có nơi chỉ còn cái nền lẩn tro than... là những vườn tược cây trái xanh um... nhưng cũng bị bao trùm mù tang tóc thê lương! Cối địch vẫn dòn dập nổ! Những chiến sĩ Trinh Sát 9 vẫn kiên nhẫn âm thầm tiến sâu vào xóm dân! Không một tiếng súng của phe ta báo hiệu!

Hình như có một sự thúc đẩy vô hình nào đó, mặc dù không có chỉ thị hay lệnh lạc, Minh sực nhớ bản phận thiêng liêng của một gã lính trận, anh ra dấu cho đệ tử dừng bước, Một tay vẫn cầm trái lựu đạn, tay còn lại móc ra cái bản đồ hành quân, xong đưa địa bàn nhắm hướng depart và ước lượng tầm xa của pháo địch, anh ghi vội tọa độ rồi ra dấu Điền đưa máy cho anh liên lạc xin phản pháo. Lúc này chỉ có tiếng pháo đôi bên nổ ầm vang như muốn lấn áp đối phương! Minh không dám đưa điểm bắn về gần xóm dân, còn địch thì phóng cối như rải lúa trong sân cho gà ăn!

Bỗng dừng từ hướng cuối xóm, từng loạt đạn m16 nổ rền vang hồi hả. Các loại vũ khí chiến đấu của anh em trinh sát đồng thanh thét vang nghe lạnh cả người! Văng vẳng nghe tiếng người la hét! Cối pháo đôi bên liên tục nổ vang! Hình như sự sợ hãi đã biến mất lúc nào không hay, Minh nghĩ rất nhanh rằng lúc này chắc là Hải và bạn đồng đội sẽ cần anh! Đưa con dâu ngoan là dâu lúc nào cũng phải sẵn sàng làm tròn bổn phận của mình! Không chờ phải bảo dạy hay sai khiến. Hai đệ tử hai bên, cùng Minh bước nhanh về phía trước. Cối của địch bỗng dừng thừa thốt, nhưng tiếng súng cầm tay của Trinh Sát thì liên tục vang rền khắp nơi ở phía trước! Minh cố bước nhanh hơn...

Hình như có một trái cối lạc loài nổ vang sau lưng! Minh nghe tiếng Lộc la lớn:

- Ôi... Em bị rồi ông thầy!

Lúc ấy, anh cũng định dừng lại, nhưng không biết sức mạnh vô hình nào đó, vẫn đẩy anh ra phía trước, và không cưỡng lại được, anh đã quy xuống mặt đất bụi đỏ Phước Bình! Anh cảm giác thật rõ có cái gì đó xé da thịt đùi anh mà xuyên qua thật ngọt! Không một cảm giác nào đau đớn lắm, dù anh không đủ sức đứng vững!

- Mà sao rồi Lộc? Có đi được không?

- Bị tay thôi, còn churen thì không sao!

- Vậy thì cố gắng theo tụi tau nghe, chờ cứu thương!

Bỗng Điền báo cho Minh một tin động trời:

- Ông thầy, máy mình bể rồi... không liên lạc được nữa!

Trời ạ! Máy liên lạc là linh hồn của đề lô! Không có máy thì chỉ có nước ngồi chờ chết mà thôi! Minh không biết mình có bị gì hay không, nhưng bước chân của anh lúc này bỗng nghe nặng! Nặng lắm! Anh bảo Điền:

- Đừng bỏ máy, ráng đi sát theo tau! Lộc... bỏ ba lô xuống, kè vai tau mà đi nghe! Ráng lên em!

Hai thầy trò khắp khiên diu nhau cố bước! Minh nhìn cánh tay phải của Lộc máu tuôn ướt đầm, mà nghe lòng bối rối xót xa... May mắn quá, có căn nhà vách ván trước mặt, ba thầy trò cố diu nhau tiến về đó! Để Lộc ngồi tựa vào vách xong, Minh cũng vội quy xuống kế bên. Điền hoảng hốt la thất thanh:

- Ông thầy, ông cũng bị thương rồi!

- Đâu hả?

- Ở đùi ông kia! Bắp vé phải đó!

Minh nhìn xuống đùi phải mình, thấy máu đỏ đang tuôn nghe mà... nóng ruột! Nhưng hình như vết thương của Lộc nặng hơn, anh rút mảnh khăn đỏ đang cột quanh cổ làm dấu hiệu nhận bạn của Trinh Sát 9 cột chặt bên trên vết thương để cầm máu cho Lộc! Minh bảo Điền:

- Chú canh chừng có bo bo nào đi qua, nhờ họ báo 85 là mình có người bị thương và cần máy liên lạc!

- Ông thầy và Lộc chờ đây nha! Em ra đón họ!

May mắn thay lúc đó toán của Thuận cũng vừa tới nhập bọn! Hay tin thầy trò tiền sát bị thương, Thuận hồi hả theo Điền đến nơi!

- Thầy pháo bị nặng không?

- Tôi còn đi được, nhưng đệ tử hình như nặng hơn. Nhưng mà tôi cần máy liên lạc pháo binh! Máy tôi bị banh rồi!

- Không sao! Anh đừng lo! Nói xong, Thuận xoay qua anh lính truyền tin của mình bảo: Mà đưa cho thầy pháo mượn cái máy nội bộ đi! Nhớ báo đại bàng biết thầy trò tiền sát bị thương nghe! Nhớ kêu trợ y sẵn sóc cho ông!

Minh nhận máy xong, set tần số liên lạc pháo binh, tiếp tục xin pháo yểm! Thuận tiếp tục tiến ra phía trước, còn lại ba thầy trò, Lộc chắc lúc này đau lắm, gương cười như mếu:

- Ông thầy, sau này khi được lành vết thương, nhớ xin cho tôi trở về với ông nghe!

Nghe người thuộc hạ nói câu này, Minh không cầm được nước mắt! Bóp mạnh bàn tay trái của Lộc, anh cố dằn thật sâu cơn xúc động, một lúc lâu, anh mới cất ra giọng run run:

- Cứ lo dưỡng thương trước! Khi nào được xuất viện thì liên lạc với tôi sau!

- Em biết vết thương của em không đến nỗi tệ lắm đâu! Vài tháng là lành lại thôi, còn vết thương của ông thầy chắc cũng vậy, còn bước được để diu em là nhẹ lắm đó. Đoạn xoay qua Điền, Lộc dặn dò: Anh Điền, trong cái ba lô của tôi bỏ lại lúc nãy, còn một mớ cà phê và thuốc hút của ông thầy đó! Lát nữa nhớ quay lại tìm nó đi nghe, bỏ là uổng lắm đó!